

Arrest

nr. 217 847 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019, en de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2014 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13septies. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 141 537 van 23 maart 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 3 november 2014 wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, onder een bijlage 13sexies. Bij arrest van de Raad nr. 141 538 van 23 maart 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 7 maart 2015 treedt verzoeker te Evere in het huwelijk met mevr. G. D., die tot verblijf in het Rijk gemachtigd is.

Op 28 april 2015 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente Evere teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet in functie van mevr. G. D.

Op 29 mei 2015 wordt deze aanvraag niet inoverweging genomen (bijlage 15ter).

Op 22 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 juli 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest van de Raad nr. 172 864 van 4 augustus 2016 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van de tenuitvoerlegging van het bevel van 28 juli 2016 om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest van de Raad nr. 189 979 van 20 juli 2017 wordt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen.

Op 28 juli 2016 wordt de beslissing genomen waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 189 981 van 20 juli 2017.

Op 5 augustus 2016 werd op de bijlage 13septies van 28 juli 2016 geschreven dat verzoeker een nieuwe termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 189 980 van 20 juli 2017.

Op 3 november 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 november 2016 dient verzoeker een aanvraag in om, in functie van zijn legaal in België verblijvende echtgenote en met toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

Op 10 februari 2017 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schaarbeek de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 202 078 van 5 april 2018.

Op 10 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 3 november 2016 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"D., A. (R.R.: xxx) nationaliteit: Albanië geboren te S., T. op (...)1988 adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 03.11.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

• *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 28.07.2016; Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 27.07.2019 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 05.08.2016;

- Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in de nota volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep ontbeert. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hen dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 23-27 Gerechtelijk Wetboek, van het gezag van gewijsde, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt dat in de beslissing geen rekening gehouden wordt met het arrest van de Raad van 4 augustus 2016 waarbij de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geschorst werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Gelet op de schorsing zou het inreisverbod geen afdwingbare grondslag meer hebben daar het inreisverbod gesteund is op artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, namelijk dat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend. Het inreisverbod zou het accessorium zijn van de bijlage 13septies en zou tengevolge van het arrest van de Raad eveneens geschorst zijn. Hij meent dat het inreisverbod niet verhindert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf nog steeds een voorwerp heeft.

De verwerende partij heeft de eer dienaangaande op te merken dat op het moment dat het inreisverbod werd genomen, er wel degelijk een beslissing bestond waaruit blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De rechtmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de elementen waarvan het bestuur kennis had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Daar op het moment van het nemen van de bijlage 13sexies tevens een bijlage 13septies werd genomen, doet de evolutie nadien, en meer bepaald het tussengekomen schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van de bijlage 13septies, niet terzake.

Bovendien, het enkele feit dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) door de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen, betekent niet dat diezelfde bijlage 13septies uit het rechtsverkeer is verdwenen. Tot op heden werd die bijlage 13septies immers niet vernietigd.

Verzoekers betoog wordt bovendien weerlegd doordat hij zelf tegen de bijlage 13septies van 28 juli 2016, na het schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een beroep tot nietigverklaring indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder 192.384. Indien de bijlage 13septies niet meer aanwezig zou zijn in het rechtsverkeer, had verzoeker er geen beroep tot nietigverklaring meer tegen moeten indienen.

Met zijn kritiek doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Hij toont- ook niet aan dat er elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 3 EVRM die de inreisverboden buiten werking zouden stellen. In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan immers enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen

48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen. Verzoeker laat na concrete gegevens aan te brengen waaruit een mogelijke schending van enige hogere rechtsnorm zou blijken. Daarnaast wordt een schending van de door hem opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen niet aannemelijk gemaakt. De vordering is onontvankelijk."

3.2. Zoals uit het onderzoek van het middel zal blijken, kan de verwerende partij na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing ondanks het inreisverbod alsnog de aanvraag onderzoeken op haar ontvankelijkheid en/of gegrondheid, omdat er geen rechtsgrond is die de verwerende partij de mogelijkheid geeft om een aanvraag om machtiging tot verblijf 'zonder voorwerp' te verklaren.

Bijgevolg behoudt de verzoekende partij haar belang bij huidig beroep en wordt de exceptie verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.1. SCHENDING VAN HET GEZAG VAN HET GEWIJSDE (ART. 23- 27 GER.W. EN ART. 4 V.T. SV.) IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING

7.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag zonder voorwerp op grond van de overweging dat betrokkene onder inreisverbod zou staan.

8.

De bestreden beslissing houdt ten onrechte geen rekening met het arrest van uw Raad dd. 4 augustus 2016.

In dit arrest heeft uw Raad de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft het inreisverbod op heden geen afdwingbare grondslag meer, aangezien het inreisverbod gesteund is op art. 74/11 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, nl. dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Het inreisverbod is m.a.w. gesteund op het bestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten, en vindt zijn/ haar grondslag erin, minstens hangt het er nauw mee samen. Terzake kan ook worden verwezen naar de inhoud van het inreisverbod: "De beslissing tot verwijdering van 28 juli 2016 gaat gepaard met dit inreisverbod, "

Ingevolge de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "accessorium sequitur principale" dient te worden aangenomen dat ook de (tenuitvoerlegging van) het inreisverbod is opgeschort, minstens dat het inreisverbod niet kan worden uitgevoerd/ afgedwongen jegens verzoeker.

Inzoverre de bestreden beslissing geen rekening houdt met de inhoud en de gevolgen van dit arrest van uw Raad dd. 4 augustus 2016, dient een schending van het gezag van gewijsde te worden weerhouden iuo. een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. een schending van de zorgvuldigheidsverplichting, aangezien geen rekening werd gehouden met alle relevante feitelijke gegevens eigen aan de zaak.

2.2.2. SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKT : VAN DE MATERIELE) MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991)

9.

De Staatssecretaris stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet zonder voorwerp is geworden, gelet op het inreisverbod dd. 28 juli 2016.

De argumentatie c.q. de eindconclusie kan niet worden weerhouden.

In tegenstelling tot wat de Staatssecretaris poneert, verhindert het inreisverbod geenszins dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf nog steeds een voorwerp heeft.

Hoogstens kan het inreisverbod repercussies hebben op de ontvankelijkheid c.q. gegrondheid, doch bij gebreke aan motivering hieromtrent, kan en dient verzoeker hieromtrent geen argumentatie te ontwikkelen.

Het inreisverbod (waartegen een hangende annulatieprocedure) betekent niet dat de aanvraag zonder voorwerp zou worden, wel integendeel; de aanvraag heeft nog steeds hetzelfde voorwerp, ni. de machtiging tot verblijf.

De overweging c.q. conclusie van de Staatssecretaris mist juridische grondslag; de Staatssecretaris toont overigens niet aan welke de juridische grondslag dan wel zou kunnen zijn.

Een manifeste schending van de formele (ondergeschikt: materiële) motiveringsverplichting ligt derhalve voor.”

4.2. In de nota beperkt de verwerende partij zich tot de exceptie.

4.3.1. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 juli 2016, werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 189 979 van 20 juli 2017. Het beroep tot nietigverklaring van het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 28 juli 2016 werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 189 981 van 20 juli 2017.

4.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, hij stelt dat het inreisverbod niet verhindert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf een voorwerp heeft. Verzoeker betwist niet dat het inreisverbod repercussies kan hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de aanvraag, maar hierover wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing mist volgens verzoeker juridische grondslag.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (...), ingediend op datum van 03.11.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

• Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 28.07.2016; Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 27.07.2019 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

• Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend op 05.08.2016;

• Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

De bepalingen uit de vreemdelingenwet die in de eerste bestreden beslissing vermeld worden, met name artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, § 1, derde lid, 2 en 4 van deze wet, hebben enerzijds betrekking op het verplicht af te leveren bevel om het grondgebied te verlaten aan “een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is” (artikel 7, eerste lid, 12°) en anderzijds op de procedure om de opschorting of de opheffing van een inreisverbod aan te vragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 74/12, §§ 1, derde lid, 2 en 4).

Verder moet worden vastgesteld dat de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet als volgt luiden. Artikel 9 van de vreemdelingenwet:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Geen van de vermelde wetsbepalingen geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf ‘zonder voorwerp’ te verklaren.

Los van de vraag of het bestaan van een inreisverbod een invloed heeft op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat het zonder voorwerp verklaren van deze aanvraag op grond van het loutere motief dat verzoeker onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied staat, de formele motiveringsplicht schendt. De motivering mist immers juridische grondslag.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET